विश्वभुग्भूतधामाच शिविरिन्द्रः प्रतापवान्। शान्तिश्चतुर्थस्तेषां वै तेजस्वी पञ्चमः स्मृतः।
तेषां कामं भगवानुग्रधन्वा प्रादादिष्टं सन्निसर्गाद्ययोक्तं। तां चाप्येषां योषितं लोककान्तां श्रियं भार्य्यां व्यदधान्मानुषेषु। ७२०५
तैरेव सार्द्धन्तु ततः स देवो जगाम नारायणमप्रमेयं। अनन्तमव्यक्तमजं पुराणं सनातनं विश्वमनन्तरूपं।
स चापि तद्व्यदधात्सर्व्वमेव ततः सर्व्वे सम्बभूवुर्द्धरण्यां। स चापि केशी हरिरुद्धवर्हं शुक्लमेकमपरं चापि कृष्णं।
तौ चापि केशौ निविशेतां यदूनां कुले स्त्रियौ देवकीं रोहिणीञ्च। तयोरेको बलदेवो बभूव योऽसौ श्वेतस्तस्य देवस्य केशः। कृष्णो द्वितीयः केशवः सम्बभूव केशो योऽसौ वर्णतः कृष्ण उक्तः।
ये ते पूर्व्वं शक्ररूपा निबद्धाः तस्यां दर्य्यां पर्व्वतस्योदरस्य। इहैव ते पाण्डवा वीर्य्यवन्तः शक्रस्यांशः पाण्डवः सव्यसाची।
एवमेते पाण्डवाः सम्बभूवुर्य्ये ते राजन्पूर्व्वमिन्द्रा बभूवुः। लक्ष्मीश्चैषां पूर्व्वमेवापदिष्टा भार्य्या यैषा द्रौपदी दिव्यरूपा। ७२१०
कथं हि स्त्री कर्म्मणोऽन्ते महीतलात्समुत्तिष्ठेदन्यतो दैवयोगात्। यस्या रूपं सोमसूर्य्यप्रकाशं गन्धश्चास्याः क्रोशमात्रा प्रवाति।
इदं चान्यत्प्रीतिपूर्व्वं नरेन्द्र ददानि ते दिव्यमत्यद्भुतञ्च। दिव्यञ्चक्षुः पश्य कुन्तीसुतांस्त्वं पुण्यैर्द्दिव्यैः पूर्व्वदेहैरुपेतान्।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततो व्यासः परमोदारकर्म्मा शुचिर्व्विप्रस्तपसा तस्य राज्ञः। चक्षुर्द्दिव्यं प्रददौ तांश्चसर्व्वांस्तान्राजाऽपश्यत्पूर्व्वदेहैर्य्यथावत्।
ततो दिव्यान्हेमकिरीटमालिनः शक्रप्रख्यान्पावकादित्यवर्णान्। बद्धापीडांश्चारुरूपांश्च यूनो व्यूढोरस्कांस्तालमात्रान्ददर्श। ७२१५
दिव्यैर्व्वस्त्रैररजोभिः सुगन्धैर्म्माल्यैश्चाग्र्यैः शोभमानानतीव। साक्षात्प्रक्षान्वा वसूंश्चापि रुद्रानादित्यान् वा सर्व्वगुणोपपन्नान्।
तान्पूर्व्वेन्द्रानभिवीक्ष्याभिरूपान्शक्रात्मजं चेन्द्ररूपं निशम्य। प्रीतो राजा द्रुपदो विस्मितश्च दिव्यां मायां तामवेक्ष्याप्रमेयां।
तां चैवाग्र्यांस्त्रियमतिरूपयुक्तां दिव्यां साक्षात्सोमवह्निप्रकाशां। योग्यां तेषां रूपतेजोयशोभिः पत्नीं मत्वा दृष्टवान्पार्थिवेन्द्रः।
स तद्दृष्ट्वा महदाश्चर्य्यरूपं जग्राह पादौ सत्यवत्याः सुतस्य। नैतच्चित्रं परमर्षे त्वयीति प्रसन्नचेताः स उवाच चैनं।
॥ व्यास उवाच ॥ आसीत्तपोवने काचिदृषेः कन्या महात्मनः। नाध्यगच्छत्पतिं सा तु कन्या रूपवती सती।
तोषयामास तपसा सा किलोग्रेण शङ्करं। तामुवाचेश्वरः प्रीतो वृणु काममिति स्वयं। ७२२०
सैवमुक्ताऽब्रवीत्कन्या देवं वरदमीश्वरं। पतिं सर्व्वगुणोपेतमिच्छामीति पुनः पुनः।
ददौ तस्यै स देवेशस्तं वरं प्रीतमानसः। पञ्च ते पतयो भद्रे भविष्यन्तीति शङ्करः।
सा प्रसादयती देवमिदं भूयोऽभ्यभाषत। एकं पतिं गुणोपेतं त्वत्तोऽर्हामीति शङ्कर।
तां देवदेवः प्रीतात्मा पुनः प्राह शुभं वचः। पञ्चकृत्वस्त्वयोक्तोऽहं पतिं देहीति वै पुनः।
तत्तथाभविता भद्रे वचस्तद्भद्रमस्तु ते। देहमन्यां गतायास्ते सर्व्वमेतद्भविष्यति। ७२२५
द्रुपदैषा हि सा जज्ञे सुता वै देवरूपिणी। पञ्चानां विहिता पत्नी कृष्णा पार्षत्यनिन्दिता।
स्वर्गश्रीः पाण्डवार्थन्तु समुत्पन्ना महामखे। सेह तप्त्वा तपो घोरं दुहितृत्वं तवागता।
सैषा देवी रुचिरा देवजुष्टा पञ्चानामेका स्वकृतेनेह कर्म्मणा। सृष्टा स्वयं देवपत्नी स्वयम्भुवा श्रुत्वा राजन्द्रुपदेष्टं कुरुष्व।
इत्यादिपर्व्वणि वैवाहिकपर्व्वणि पञ्चेन्द्रोपाख्याने सप्तनवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १८७ ॥